

על פולמוסי הדור

מתחתי ביקורת קשה על בית מדרש מסויים, וכמובן הדבר לא היה יכול להשאיר את בוגרי בית מדרש זה או מעריציו אדישים, והם הגיבו בחריפות, ולמען האמת חלק נכבד מהם אף בחירופים וגידופים. אבל היו בין הקוראים לא מעט יהודים בעלי תורה שגם הם תמהו מאד על דבריי, אך הגיבו בצורה יותר ראויה מבחינה יהודית: הם הפנו אליי את שאלותיהם ותמיהתם וביקשו הבהרות, דבר המתבקש לפני שיעיזו סתם יהודים מן השורה (וכ"ש יותר חשובים) להתחצף ולהטיח חירופים וגידופים ברב כלשהו. האמת היא שקשה לבקש ולצפות בדורנו יחס הגון, לאור העובדה שהחברה במדינת ישראל יודעת להגיב רק באלימות לכל נושא בעולם (משום כך גם אני נאלץ פעמים רבות, כמו במקרה דנן אולי, להגיב בחריפות יתירה). לכן בדבריי כאן, אינני בא להצטדק, אלא להיענות לציפייה להבהרת הדברים, וכל זה לבקשת של כמה שואלים הגונים ותמימים.

הטענות הקשות שהועלו נגדי היו בעיקר הבאות:

1. כיצד אני מעטר בית מדרש שלם בתואר 'ניאו-נוצרי'?
 2. כיצד אני מבזה תלמידי חכמים? (הכוונה לאלו שעמדו, או שעומדים כעת בראש בית מדרש זה).
 3. כיצד אני מזהה בכל מקום נצרות, וגם מציג את עצמי כאילו הנני היחיד המבין בתחום זה.
- יש לציין שטענות קשות אלו, הועלו ללא היסוס (אולי בשם הפלורליזם!?) בריש גלי, תרתי משמע, קרי ברשת ובפרהסיא.

ובכן על מנת שאוכל לתת מענה נכון, מתבקשות הקדמות רבות לכך. קודם כל, לחברה הישראלית, ולדתית ייתכן שאף יותר, אין שום מושג בשאלה מהי נצרות, ולכן בשומען את הכינוי 'ניאו-נוצרי', הן מיד מבינות שהכוונה היא שהם קרובים לעבוד שילוש זה או אחר, או דבר מעין זה. בורות זו היא האשמה ביצירת אסוציאציות מסוג זה, שאינן נכונות כלל, וכפי שנפרט.

הנצרות בראשיתה לא היתה בכלל דת זרה לנו, ולא הייתה קשורה לשילוש המפורסם, אלא היא היתה **כל כולה פרשנות חדשה של התורה מצד יהודים בעלי תורה בתוך עם ישראל**. בכדי לאשש זאת, די להזכיר שחז"ל הציגו את יש"ו כתלמידו של יהושע בן פרחיה (סנהדרין קז), והוא ושליחיו נשפטו בסנהדרין על תקן יהודים ולא על תקן גויים (שם מג). גם מצד המסורת הנוצרית, המקום הראשון בו נאם 'אותו האיש', ואף נשאר בתודעתם כמקום המקודש להם, הוא בית הכנסת של נצרת. זאת משום שדרשתו הפרובלמטית הראשונה התקיימה שם בשבת בבוקר, באמצע התפילה, כנהוג בישראל לאורך כל הדורות, עד לתקופה קרובה מאד לנו. הנוכחים הבינו מדרשה זו שהיא כוללת עיוותים של התורה ושל האמונה, גם אם לא הבינו כ"כ עד כמה, ולכן באופן ספונטני רצו להשליך את יש"ו מההר אל מותו. על כל פנים, מדובר בהוכחה מוחצת שדרשתו היתה למראית עין דרשה קלאסית בדברי תורה, אלא שהרוח שאפפה אותה היא זו שהייתה פסולה! ודבר ברור מדוע. יש"ו לא היה עע"ז קלאסי, גם אם נראה כך במבט שטחי מתוך התלמוד. יש"ו היה רחוק מאד מזה, ולפי עדות העון-גיליון עצמו, הוא טרח כל חייו להדגיש: "לא באתי לשנות דבר מן התורה!"

אם כן, **הנצרות לא ראתה את עצמה כדת חדשה, אלא אך ורק כפרשנות חדשה ונאמנה יותר של התורה**. ולא בתורה הוטל דופי על יד הנוצרים הראשונים, אלא בפרשנותה המסורתית וביישומה. יש"ו ושליחיו כולם ידעו את התורה טוב יותר מכל חכמי דורנו, והם קיימו מצוות באופן מדויק יותר מרוב בני דורנו, ובכל זאת נמנו על מה שחז"ל קוראים 'מינים', שעליהם תיקנו לנו חז"ל בסנהדרין ברכה קשוחה ביותר שנעשתה לחלק אינטגרלי של תפילותינו, ברכה שנוסחה המקורי היה (כמוכח מעדויות מהגניזה הקהירית ועוד) **"לנוצרים"** אל תהי תקווה", ושונתה מאוחר יותר מפאת פחד השלטון הנוצרי "למלשינים אל תהי תקווה".

המסקנות המתבקשות מעובדות אלה אינן פשוטות בכלל, **והן אף מפחידות**: כל הנ"ל מוכיח שהשקפתו של אדם מישראל יכולה להפוך אותו לאישיות פסולה לחלוטין בעיני ה' ובעיני חז"ל, אף אם הוא למדן גדול מאד, ואף אם הוא מקיים כל דקדוקי ההלכה עד קוצו של יו"ד האחרון! מסקנה זו גם כוללת בתוכה סיכון גדול מאד, משום שבדורנו, רבים לא יהססו לומר, ובקלות, על דברי חבריהם והשקפתם שהיא פסולה, ולכן דינם כ'מינים', כפי שעשו זאת רבים וחרצו משפט חמור אף נגד גדולים מאד בישראל (כגון הרב קוק). תופעה זו כבר ידועה לנו מהעבר הרחוק, שהרי בברכות (מז:): נפסק להלכה "איזהו עם-הארץ? זה שקרא ושנה ולא שימש תלמידי חכמים", ובכל זאת נפסק בשו"ע (או"ח סי' קצט סע' ג) "עם הארץ גמור מזמנין עליו בזה"ז". ומקורו בדברי רבינו האיי גאון (האשכול הלכות סעודה דף כט). אם כן, גם עלנו מוטלת חובה להיות זהירים ולא לגזור הלכה למעשה על איש מישראל שמעמדו 'מין', אף אם דעותיו מצביעות לכאורה על כך.

יחד עם זאת, לא יתכן שנתעלם מבעייתיות הטמונה בעמדותיו של אדם מישראל כאשר כזו מתגלה, וכ"ש שאין לנו כל זכות והיתר להכשיר דעות פסולות אם תתגלנה באדם מישראל! אז, כיצד יש לנהוג ולשפוט עמיתינו בצדק מבלי ליפול בקיצוניות זו או אחרת? התשובה ברורה: אם תתגלנה דעותיו של איש כפרובלמטיות, לא נירטע לשפוט אותן ברותחין אם ידרש, אך מבלי לקבוע הלכה למעשה שמעמדו האישי מבחינה הלכתית פרובלמטי מאד (אא"כ בית דין ראוי והגון יאמר אחרת). באופן זה, נוכל לברר את האמת התורנית ואת הדעות הנכונות, מבלי לדחוף החוצה אף את היהודים האוחזים בדעות פסולות אלה, ללא כל סיבה מספקת וחמורה ביותר.

ועתה לקביעתי לגבי אותו בית מדרש שעטרתי בתואר המפוקפק 'ניאו-נוצרי'. קודם כל, באומרי 'בית מדרש' בודאי לא התכוונתי לכל היושב ולומד (מלמד או למד) שם, אלא רק לאלו מתוכו האוחזים בדעות שביקרתי קשות. אינני בא להתקפל לאור ביקורת זו או אחרת, אלא שאני מכיר מספיק יהודים מצויינים (ובתוכם תלמידי חכמים) שלמדו או אף לומדים שם, שהזהו אתי בביקורתי הקשה כלפי בית מדרש זה, ולא היססו לומר לי "ישר כח" על מאמרי! אחת הבעיות הקשות המתעוררות בצבור הציוני דתי שלנו, היא "עם הארצות" של רבים, הגורמת לכך שאינם מבינים בכלל את מהותו ותפקידו של רב, ולכן אינם מסוגלים להבין שסגנונו הוא לשון תלמוד ולשונם של חכמים. אלו שאינם עמי הארץ, מבינים שבאומרי "בית מדרש", אינני מציין כל מי שיושב בין ארבע קירותיו של בניין זה או אחר, אלא רק את אלו המזדהים עם המסר הספציפי והמיוחד היוצא משם, שאני פוסלו בתכלית.

ועתה ניגש לעניינינו. יש לבחון, מהי הפרשנות החדשה ומהן הקונוטציות החדשות שהכניסו ראשוני הנוצרים לתורה, שבגינן גזרו עליהם חז"ל שהם בבחינת 'מינים'? ובכן, לא על שבת, לא על כשרות, ולא על טהרת המשפחה וכדו' הם חלקו, אלא קודם כל על שתי נקודות: הא': על הזהות היהודית ועל מהותו של כלל ישראל. הב': על נצחיות התורה.

הזהות היהודית שונתה על ידם ללא היכר. ללא בושה, ללא היסוס, הם החליטו שמכאן והלאה יחשב כיהודי, כל איש בעל אמונה והתנהגות מוסרית "ראויה". 'מבחן האם' (קרי: יהודי הוא הבן לאם יהודיה) נפסל על ידם כ'גזענות' פסולה, ובאופן זה לא רק שעם ישראל הורחב באופן שחבק עתה עמים שלמים הנטולים כל זיק של קשר עם היהדות, אלא שיהודים שורשיים ממש נפסלו מלהשתייך לעם ישראל. 'VERUS ISRAEL' (תרגום: 'ישראל האמיתי'), קרי אוסף הנוצרים, הוא הוא 'כנסת ישראל', ולא צאצאיו של יעקב אבינו בלבד! בדרך זו נמחק כליל גם המושג 'עם' (אף אם הוא שרד מבחינה פוליטית), ובמקומו תפס עמדה המושג 'האנושות'. במסגרת זו, רוסק כל מושג של ציבור, כל עוד אינו מקיף את מכלול האנושות! ומכאן כמובן, צמחה והתפתחה שנאת הלאומיות לכל חלקיה מצד הנצרות! השלכה נוראה נוספת לכל זה, היא העובדה שהנצרות הייתה חייבת כתוצאה מכך לקבוע שכל חובות התורה חלות מכאן והלאה על כל ה'ישראל האמיתי' החדש הזה.

אלא שדי במשפט אחרון זה, ביחס לחובותיו של 'ישראל האמיתי', כדי להעלות גיחוך על שפתינו. הנצרות, בידעה היטב שאין כל סיכוי להחיל על מכלול האנושות את מכלול המצוות, לא מצאה אלא דרך אחת, והיא בקביעה **שמכאן והלאה כל התורה וחובותיה כבר אינן "רלוונטיות"**, שהן היו מתאימות לעבר שעבר וחלף, אך לא לדורות הבאים. היא קבעה שה'ברית הישנה' היתה מתאימה לדורות קדומים יותר, ומכאן והלאה יש לבצע 'רפורמה', ולכרות 'ברית חדשה' עם השמים. מהפכה מרחיקת לכת כזו לא הייתה יכולה להתבצע ללא תימוכין כבדים, ואלו "נשלפו" מתוך דברי הנביא "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם ה' וְכָרַתִּי אֶת בְּרִית יִשְׂרָאֵל וְאֶת בְּרִית הַדְּבָרָה: לֹא כְבָרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת אֲבוֹתֵם" (ירמיהו פרק לא, ל-לא), מילים שאינן נעדרות יכולת תמיכה ברעיון החדש, אם מתייחסים אליהן כפשוטן! אבל "ביטול תורה" נועז זה (במונחים של אז) העומד בבסיס "ברית חדשה" זו, במה התבטא? הוא לא העז להיות ביטול גורף ומוחלט. אלא הוסווה כביטול חלקי ומצומצם, שרק מאוחר יותר התברר כגורף ממש, משום שהוא כלל את ביטול כל האיסורים וכל החובות שבין אדם למקום, והשאיר במקומם רק את האמונה (שעוותה כמובן לאמונה ב'אותו האיש'), וכמה מצוות מועטות שבין אדם לחבירו. בקיצור, התורה שהייתה כולה עבודת ה', הומרה על ידי הנוצרים ל"עבודת האדם" (תרתי משמע, כיון שאלוהיהם גם הוא אדם). והיה צריך לייפות את המחזה. לשם כך בתיחכום רב הוצבה כמובן בראש המצוות שבין אדם לחבירו ה'אהבה', אך לא מבלי להרחיב את הצו "ואהבת לרעך כמוך" לכל האנושות (חוץ מישראל כמובן!), עד כדי האבסורד המוסרי הגדול: "לימדו אתכם" אומר יש"ו, והוא מתכוון לתורת משה "שאבותינו נצטוו: אהב את רעך ושנא את אויבך; **ואני אומר לכם: אהבו את אויביכם וברכו את מקלליכם וכו' "**

ועתה אני מגיע לענייני דיומא. בקבוק תבערה הושלך בדומא על בית. לא ברור עד הרגע הזה מי זרק אותו, והנה קבוצת רבנים "קופצת" ממש לעשות מעשה, על מנת להוכיח שלא כל ישראל שותפים בפשע. היא אינה מהססת לדבר על 'שריפת ילד', ומחליטה להתפלל עם נציגי תושבי דומא בכדי להתנער מהמעשה ולהשתתף בסבלם ובכאבם של אנשי דומא.

בואו וננתח בשכל ישר, אך קר, את צעדים זה.

קודם כל, מניין להם שזורקי בקבוק תבערה זה היו יהודים, כאשר עדיין לא התברר לשום גורם זהותם של המבצעים?! הלא כל השותפים בתפילה זו היו רבנים המלמדים בישיבות, ובתוקף זה מבליים את זמנם ללמד את הסוגיא המפורסמת אשר בסנהדרין (ב): "דבר תורה, אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות בדרישה ובחקירה" ומשום מה, פתאום, הכל ברור להם ללא כל צורך בהוכחה?! האם התגלה להם הדבר ברוח הקודש? אף אם נניח שברור שיהודים עשו זאת, האם הם שכחו שאם יהודי ביצע זאת, הוא לא התכוון לפגוע בילד במיוחד, כפי שמתמע מההאשמה של "שריפת ילד", אלא הוא התכוון לפגוע בכל הבית ובכל המשפחה? אז, איך הם מעיזים לכנות את המעשה הקשה הזה בשם "שריפת ילד", כאילו כוונת המבצעים הייתה לשרוף ילד דוקא?! ומי אומר שידעו שיש שם ילד בכלל?

אין ספק שזריקת הבקת"ב פוגעת בנו כעת בעיני העולם המערבי. לכן מעשה זה אסור בתכלית האיסור (על אף שהיה מגיע לאוייבינו לטעום מעט ממה שהם הטעימו את עמנו, מאז פרשת קלמנוביץ ועד היום), ולא רק משום שהחוק אוסר אותו, אלא משום שהוא גורם נזק תדמיתי גדול מאד בעיני המערב. אבל כל אותם ההולכים דומתה בכדי לבטא את סלידתם מן המעשה הזה, שפטו אותו עפ"י אמות מוסר מוטעות ופסולות, משום שהם שכחו וגם השכיחו שאנו במלחמה קשה ומרה עם אלו שהחליטו להעמיד את עצמם על תקן "העם הפלסטינאי". אמנם, פעולות תגמול פרטיות אסורות בהחלט, אך מכאן להעמיד את הדברים על מישור של רצח רגיל? וכי שייך מושג "רצח" במהלך מלחמה מול אויב?! וכי שייך לדון את אנשי השב"כ על רצח ב"פרשת קו 300"? גם המנטליות הפושה כיום בארץ ולפיה הנקמה אסורה, איננה יכולה להוות קריטריון ראוי לשיפוט מעשה זה. שהרי יש בגישה זו משום זיוף של התודעה היהודית והתורנית, לפיה לא רק שהנקמה באויב אינה פגומה, אלא להיפך. הלא הקב"ה מצווה למשה רבינו ע"ה "נקום נקמת בני ישראל". ואותם החכמים בעיניהם ובעלי המוסר "הנאור", חייבים להודות שהקב"ה מבין בכל זאת דבר מה בתורתו, קצת יותר מהם, מסתם עיתונאים ושאר דלת הארץ!

אין ספק שנקמה מסוג זה חייבת לבא רק מגופי הבטחון של מדינת ישראל, כצה"ל, השב"כ ועוד כדי למנוע אנרכיה. אלא שדא עקא, לא רק שממשלות ישראל מסרבות להגיב בחריפות לפגיעות הבלתי פוסקות כלפי עמנו ומדינתנו, אלא שלעיתים מפקירות ממש את חיי בני עמנו (האין די בבקת"בים שנזרקו למחרת אירועי דומא בירושלים ועוד, ובכל מיני מקומות בא"י בכדי להצביע על כך), ובכך משאירות חלל ריק המוביל גורמים קיצוניים לפעולות קיצוניות.

לגופו של עניין, כל התגובות האלה של החברה הישראלית לנוכח מעשה נקמה זה (אם אכן כך היה), הינן תגובות המאפיינות את המנטליות הנוצרית, ונבהיר מדוע. לצורך זה, די לציין שלש נקודות מרכזיות הנוגעות לעניין שלנו:

1. רק מי שאינו מכיר בזכות הקיום של אומה, יכול להשוות בין המצב בו אזרח פוגע באזרח אחר מבני עמו, ובין המצב בו אזרח מעם מסויים פוגע באזרח מעם אחר, וכל שכן מהאויב. רק מנטליות שהפילה כל מחיצה בין עמים (כנצרות), ולא שאירה על תלו אלא כלל אחד שהוא מכלול האנושות כולה, יכולה להביא לידי איוולת אינטלקטואלית ואתית כזו.
2. רק מנטליות (כנצרות) המבטלת כל הבדל בין אדם לאדם, ויהי מה, בין בן לעם זה לבן עם אחר, בין צדיק לרשע, בין תוקף לנתקף, בין קרבן לפושע, יכולה להעמיד את זריקת הבקת"ב על בני עם אויב במישור אחד עם רצח רגיל בתוך עם אחד.
3. רק מנטליות חולנית, בעלת נטיות אובדניות ומזוכיסטיות, יכולה להתמלא שאיפה לדכא את אחד הרגשות הטבעיים ביותר בכל עם בריא, והוא רגש הנקמה. אין צורך להדגיש שנקמה אכזרית וחייתית אינה ולא הייתה משאיפות עם ישראל, אך **נקמה הבאה לבלום את הרע, ללמד לפושעים את גודל אחריותם ואת הסכנות שהם מביאים לעצמם דבר גדול וחשוב הוא**, כדברי חז"ל בברכות (לג.) "גדולה נקמה שניתנה בין שתי אותיות", והיא הסימן הברור ששורד רצון חיים במי שנפגע קשות! אל נשלה את עצמנו, האלטרנטיבה היחידה לנקמה (אותה יש לבצע במדינת ישראל ע"י פעולות תגמול צבאיות בלבד), היא הושטת הלחי השנייה, וכידוע גישה זו איננה חלק מנחלתנו הרוחנית, אלא היא נחלתה הבלעדית של הנצרות!¹
4. ועוד חולי נוצרי נוסף בא לידי ביטוי ב"תפילה" משותפת זו: הרצון הברור לבטא אהבה כלפי כל אדם, באופן בלתי מסוייג, גם כלפי האויב מבני "עם" הלוחם זה יותר ממאה ועשרים שנה באכזריות נוראה כלפי עמנו, וששפך כבר אוקיאנוסים של דם בני ישראל - הוא כל תמצית הדרישה של יש"ו כלפי האויבים כמצויין לעיל!

¹. ושל מדינת ישראל מאז הסכמי אוסלו.

טעות אחרונה זו, היא ללא ספק הטעות הנוצרית החמורה ביותר, בה נפלו בה כל אותם חניכי בית מדרש זה. הלא מה הייתה כוונתם בתפילה המשותפת אתם? פשוט: להראות אהבה, חמלה, השתתפות בצערם כלפיהם, על אף שהם בני עם השרוי במלחמה נגדנו. לא רק שגם בהיבט זה הצד הפרטי מבטל כליל את ההיבט הצבורי, אלא שיש כאן בדיוק את קיום דרישתו של יש"ו שהזכרתי לעיל: "אבותינו נצטוו, אהב את רעך ושנא את אויבך; ואני אומר לכם: אהבו את אויביכם וברכו את מקלליכם וכו'". הנפגעים מהבקת"ב, אינם בבחינת אויבינו רק באשר הם שייכים לעם העויין לנו, אלא דוקא מפאת הצהרותיהם הם עצמם: מלשכת הרב א. שטרן שליט"א, רבה הראשי של ירושלים, שמשום מה גם הוא ביקר את הפצועים בשיבא, נמסר: ש"עם זאת הרב ציפה שאף חכמי הדת המוסלמים יתבטאו בנושא זה ויתייחסו לפעילות דומה שפגעה ופוגעת תדיר ביהודים, ... ברם ציפייה זו לא באה על סיפוקה **כיוון שרובם באו בסופו של דבר בשביל לטעון את הטענות המסורתיות שלהם כנגד אחיזתנו בארץ ישראל**". הרי שהראת לדעת כי הם שוללים את קיומנו על אדמת קדשנו. ואם אין זו הזדהות עם הרוצים להשמידנו ממקום זה, אז אינני יודע מהי הזדהות.

כאיש שחושדים בו בזיהוי מופרז של מגמות נוצריות במדינתנו, הפעם אפנה אותם לחוות דעת היוצאת מאדם גדול, פרופ' ע. לוינס ז"ל, הרחוק מלהיות חשוד כמוני במגמות כה נוראיות וארכאיות. לטענות אלה השיב פרופ' לוינס, באחד מן המאמרים שהפקיד בידי את מלאכת תרגומו:

"מרגע זה ואילך, השמדת הרע באמצעות האלימות, פירושו שלוקחים את הרע ברצינות, ושאפשרות של מחילה אינסופית מזמינה לרע אינסופי. באופן דיאלקטי הרעיון של טוב ה' מחולל משהו כמו רשעות ה'. אין זה קשה יותר לקבל רעיון זה מסוגי מסתורין רבים של הנוצרים. הרעיון שאריכות האפיים הא-לוהית יכולה להגיע לקיצה, וכי נעשו חטאים – הוא התנאי לכבוד שמכבד ה' את האדם המקבל על עצמו אחריות מלאה. ללא סופיות זו של הסבלנות הא-לוהית, היתה חירות האדם ארעית ומגוחכת בלבד, וההיסטוריה לא היתה אלא משחק. יש להכיר בבגרותו של האדם. ההכרה בעונש, היא הכרה בכבוד שיש לתת אפילו לאישיותו של האשם עצמו²."

האם מהות הטוב הא-לוהי מתבטאת ביחס של רחמנות אינסופית כלפי האדם, כחלק מאותה השתתפות על-טבעית בצער המרגשת כל כך את סימון וייל, או בהכנסתו ל"חברת" הא-ל עצמו, תוך יחס של כבוד כלפיו? הציווי "ואהבת לרעך כמוך", יכול להתפרש כהבחנה בדלותו וריקבוננו של רעך, אך הוא יכול גם להתפרש כהסתכלות בפניו, עליונותו ביחסיו עמנו, הדרת מעמדו כשותף ה' בעל זכויות עלינו. האהבה העל-טבעית של האל בנצרות של סימון וייל, כאשר היא חורגת מעצם האהדה לסבלו של יצור אחר, אינה יכול לציין אלא את אהבת הרע עצמו. ה' אהב את הרע; אפשר אולי - ואנו אומרים זאת מתוך כבוד אינסופי – שזהו חזון הפלצות הנורא ביותר של נצרות זו ושל כל המטאפיזיקה של "ייסורי-יש"ו" (Passion). אך הכבוד שאנו חולקים לחזון זה מהול באימה רבה. דרכנו עוברת במקום אחר."

ואם לא די בזה, אינני יודע מה ישכנע.

נא חסכו מאתנו את הטיעון לפיו הקרבנות בדומא היו "חפים מפשע". כי גם רעיון עושים זה יוצא היישר מהאיוולת והאבסורדיות הנוצרית, שנגרמו כתוצאה מביטול המושג 'כלל' בנצרות. **החוקים המנהלים יחסים בין עמים, אינם יכולים להיות זהים לחוקים המנהלים מערכת היחסים בין פרטים של עם אחד.** להבהרת נקודה מרכזית זו, אני מפנה לדברי הרה"ג א. בן אמוזג זצ"ל בספרו, החינוך עבור כל יהודי כיום בנידון, ובפרט עבור כל יליד הארץ - 'מוסר יהודי ומוסר נוצרי' שהוצאתי לאור. הלא מאבק ומלחמה בין שני עמים איננו, ואיננו יכול להיות, כפוף לאותם העקרונות החלים על מאבק בין פרטים בתוך עם אחד!³ מלחמה בין שני עמים, היא מלחמה בין שתי ישויות אנושיות כלליות וחטיביות, ואם כן, במצב מלחמה כל פרט שבכל עם אינו ניתן לניתוק ולהפרדה מן הכלל אליו הוא משתייך, ולכן בשעה כזו כל פרט הוא על תקן חייל ממש, ובמקרה הקל ביותר, על תקן שותף ותומך לחיילי עמו!⁴ להמחשה ולהוכחה: אם בתוך עם אזרח

² זוהי תשובתו של לוינס לעיקרון הנורא הקרוי בימינו 'כבוד האדם', עיקרון, שאולי מגן הוא לעיתים רחוקות, אך הוא מהווה יסוד לכל פשעי האדם, ונוצרי הוא ביסודו ובתוצאותיו, אר"ז.

³ לדוגמא: מי שאיננו עם הארץ גמור, יודע היטב שאסור לאדם לסכן את עצמו בכדי להציל את חברו, אם במאמץ זה הוא מסכן את חייו. לצד זה, בצה"ל, חובה מוטלת על האדם לסכן את חייו, בכדי להציל חייל אחר!

⁴ וכי בשעת מלחמה של צה"ל נגד אויבינו לתפ"ץ, אין אנו שותפים לכל פעולות צה"ל, אנחנו כולם, אנשים נשים וטף? ! וכי אין אנו מוכנים ברגע זה להושיט כל עזרה לכל חייל, לספק לו כל צורך, כולל הנשק הקטלני ביותר, את האוכל, את התמיכה הנפשית, וכל עידוד אפשרי? !

שופך את דמו של אזרח אחר, זהו רצח והוא נשפט על כך, אבל אם חיילי עם אחד מצליחים לחסל אויביהם בשפיכות דמם של חיילי העם העויין במהלך מלחמתם, הם זוכים לצל"ש עפ"י כל קריטריון המקובל גם כיום בעמים הנורמליים והמתורבתים. ומדוע, אם לא משום שהכללים החלים על מערכת היחסים בין עמים, שונים בתכלית מהכללים החלים על פרטים?

חבל שכל כך הרבה פסידו-למדנים המתיימרים להיות "נאורים", לא הבינו שזו הייתה כוונת רשב"י בקובעו "טוב שבגויים הרוג", וכוונתו היא דווקא בשעת מלחמה, כפי שהעירו רבותינו התוספות (ע"ז כו; ד"ה לא מעלין) בשם הירושלמי, והרא"ש גם הוא בתוספותיו (ע"ז כו. בד"ה הגויים) ועוד רבים מאד מרבתינו⁵. והנצרות, באשר ביטלה כל מעמד לעם או לכלל, ושללה כל מעמד משפטי מוסרי מכל עם, מחקה כליל את ההבחנה הזו בין פרטים לעמים, וקבעה בגסות רוח, שגם שפיכות דמים במלחמה היא רצח! אם מאמצים עמדה חולנית זו – כפי שעושים רבים מאד במדינת ישראל כיום – לא נשאר לעם אלא לפשוט את צווארו ללהב החרב של אויביו. כנראה ברוח הקודש השורה עליו והצופה למרחקים, יצא רשב"י חוצץ כנגד תפיסה פסולה זו, וקבע שלא שייך להתייחס לחייל אויב כאל אדם 'טוב' בשעת מלחמה, אף אם הוא אכן כזה באופן אישי פרטי. ולענייננו, **בדיוק בטעות נוצרית זו נפלו כל אותם חניכי בית המדרש, נגדו מתחתי ביקורת קשה!!**

אולי תאמרו: החוק אוסר כל זאת? על זה אומר: עצרו נא לרגע! דברתי רק מנקודת ראות יהודית מוסרית, ערכית והגיונית בלבד. מה שהחוק אוסר - אסור, נקודה. ופשיטא שאני אוסר לכל איש להסתמך על מה שכתבתי כאן כדי לבצע כל דבר הנוגד את החוק של מדינתנו, בין אם אני מסכים עם חוק זה, ובין אם לאו. על המתנגדים לחוק לפעול, אם הם חושבים לנכון, במסגרת המתאימה לכך, קרי בכנסת, ולנסות לשנותו. דנתי כאן רק מבחינה רעיונית, פילוסופית ומוסרית תיאורטית.

ואם תשאלו כיצד אימצה לעצמה מדינת ישראל גישה נוראה זו המטשטשת בין יחידים ובין כללים, האופיינית כל כך לעולם הנוצרי? התשובה לכך ברורה: תודעה פסולה זו הוחדרה לתוך התודעה הישראלית משני כיוונים. **הראשון**: על ידי אחד משונאי הגדולים של היהדות הדתית, והוא: אהרן ברק. המקרה שלו מאלף ביותר. כנכד לאב"ד בליטא, היה ברק ילד בשואה, והטראומה חרטה על לוח לבו לא את השנאה של תלויניו, אלא, כרבים מאד מקרבנות טרגדיה זו, מתוך רצון ללחום נגד שנאה זו, הוא העביר את מלחמתו ל"מגרש היהודי". את השנאה הם הפנו כנגד זהותם העצמית, זהות עמם וכל הקשור אליה, משום שהם זיהו בין רגש העליונות שהעניקו הנאצים לעצמם, ובין רגש העליונות של בני עמם, עם הסגולה. הזיהוי הזה בין סוגי עליונות זו, הוא אחד העיוותים הנוראיים ביותר שאומץ במדינת ישראל. איך אפשר להשוות בין עליונות המוליכה להשמדת עם (גרמניה הנאצית), ובין עליונות המזמינה להתעלות רוחנית (ישראל)?! אלו שהלכו בגישה זו, לא הבחינו שבאופן זה הם מעניקים דוקא למפלצת ההיטלריאנית את נצחונה האדיר ביותר, ואפילו POST-MORTEM לדאבוננו. חשוב להדגיש: אין כאן כל נסיון השמצה של השופט ברק, שהרי הוא זה שקבע שרצח אויב או רצח אזרח שווים לכל דבר (ראה פרשת שקולניק בסוסיא)!!! וגישתו ועמדתו זו, היא שוב תמציתה של הגישה הנוצרית במלא התגלמותה, הרואה באדם ישות פרטית ראויה להוקרה, להערכה, ולאהבה, בין אם הוא צדיק, ובין אם הוא רשע, פושע, רוצח ועוד שאר תוארי "אבירות" מפוקפקים כאלה. כמובן, שגישה כזו מרחיקה לכת בשעת מלחמה לניתוק כל אזרח מצבא עמו, וכבמטה קסם הוא חדל להיות איבר בתוך אומתו! מסקנה: כל תושב עזה, במבצע 'צוק איתן' לדוגמא, היה בבחינת צדיק וחף מפשע, ורק כמה בודדים ש"הסתננו" במנהרות מעזה היו אנשים בעייתיים... ובפרט שהם נולדו ככל הנראה מן האוויר, לא זכו לשום חינוך פרובלמטי שהביא אותם לידי פשע, לא זכו לשום תמיכה כלכלית, אנושית, חברתית, צבאית, לוגיסטית ועוד מצד שום תושב בעזה!! איזה מחזה מרנין! איזו שמחה לדעת שעולמנו מלא בכל כך הרבה צדיקים שקומץ בודדים "מנותקים", מביא על צדקותם זו כל כך הרבה אסונות!

והשני, והיא אחת ההצלחות הגדולות ביותר של הנצרות, והוא שהביאה את היהודים להאשים את עצמם בכל מה שקורה להם: ימי הביניים וצרותיהם וסבלותיהם הבלתי סופיים, הצליחו לכרסם בתודעת בני עמנו, ולערער את בטחוננו בצדקת דרכנו. ובפרט שחינוך עמנו היה תמיד מושתת על ההכרה בחטא לכשצרות פגעו בנו, ובלבלנו בין הכרת אשמה כלפי שמיים, ובין הכרת אשמה כלפי תלוינינו! מנטלית, רוב יהודי מדינת ישראל כיום, מגיבים כיהודי גלות נרדפים.

⁵ . ומן הראוי להזכיר למי שאינו יודע שטיעון זה נגד דברי רשב"י, היה במהלך כל ההיסטוריה אחד הטיעונים העיקריים של הנוצרים והמשומדים נגד התלמוד, ובזכותו הצליחו לשרוף כל העתקי התלמוד. כמה מאלפת העובדה שטיעון אנטישמי נוצרי זה, בוקע מפיהם של "למדנים" מסויימים כיום!

לסיכום, בית המדרש שכלפיו הפניתי את חיצוי, נתן ביטוי במעשיו בין היתר, לשלושה רעיונות נוצריים מובהקים:

1. טשטוש ההבדל בין עם לפרט, וכתוצאה מכך העמיד את הפגיעה באחד מבני עם עויין, על מישור של רצח רגיל בתוך עם אחד.
2. התקוממות נגד כל שאיפה לנקמה באוייבנו, כאילו מדובר ברעיון לא יהודי ולא מוסרי. מתוך כך היו חסרי דעת שכינו זאת בשם 'טרור', כאשר מדובר במלחמה! ואף לא שמו לב לאבסורד, כאילו מלחמה איננה גם היא טרור!
3. ביטוי אהבה נגד אוייבנו, המבלים את רוב זמנם ואת רוב כוחותיהם לשפוך דם בני עמנו זה יותר מ-120 שנה.

לאור כל זאת, מדוע לא אתייחס אליהם כאל 'ניאו-נוצרים'!?

ולכל אותם הילדים הקטנים שמפאת גילם הרך אינם מסוגלים להבין ולהכיר שיש עמדות שונות שיכולות להיות יותר צודקות אולי מאלו של מחנכיהם, ולכל המבוגרים הנוערים שפגעתי בדמויות חשובות, אעיר רק: הסתכלותכם קטנונית מאד! מטרת דבריי, אף הקשים ביותר, אינם מופנים נגד מחנכים⁶, אלא מטרתם אחת בלבד – מטרה שהייתם יכולים להבין אם הייתם משמשים תלמידי חכמים מנוסים אמיתיים – והיא, להגן על עמנו ועל כל הקשור אליו. זוהי מלחמה של ממש, נגד אויבים מבחוץ ומבפנים, ובמלחמה לצערנו יש קרבנות. אך מטרת המלחמה איננה שפיכות הדם, אלא השבת הצדק והיושר. לכן, בין כבוד תורה ובין הגנה על עם ישראל, בחרתי ואבחר תמיד בעדיפות השנייה, קרי, בהגנה על עם ה' נגד כל העולם כולו אם ידרש הדבר!!

על כל זה הייתי יכול להוסיף התייחסות מפורטת לכל חירופיו וגידופיו של הרב אמנון בזק לדוגמא, הנמנה על בכירי בית מדרש חולה זה, באשר אינו מפסיד ולו הזדמנות אחת לחרף ולגדף את כל חוגי הימין, המסרבים להיות מובלים לטבח כבגלות. משום מה חירופיו וגידופיו נעלמו מעיני חברי אותו בית מדרש, וכל זה, במיטב המסורת הבולשביקית, האוסרת באיסור חמור כל שימוש באלימות, בבריונות, ובאכזריות כלפי הקרובים אליה בדעה, אבל המתירה את שפיכות דמו, ואף באופן שלוח רסן, של כל המעיז לא להזדהות אתה ועם רעיונותיה ההזויים.

גם לא דנתי בכל מיני היבטים הגיוניים ובטחוניים, כגון אי ההבנה המוחלטת של המנטליות הערבית מצד רבים מהיהודים יוצאי קהילות אירופה שלא גדלו בתוכם, מנטליות שאינה מכירה אלא בכח. רבים מיהודים אלה אינם מבינים שהתנהגותו של ארגון דעא"ש היא התנהגות ותופעה ערבית שורשית, בה נהגו רוב הערבים במהלך הדורות, ובמיוחד כלפי בני עמנו. החל מהתנהגותו של מוחמד עצמו בעיר מדינה, דרך כיבושי ה'אלמוחדין', ועד פרעות תרפ"ט, אינם אלא ציוני דרך "קלים" לעובדה זו, בשלשלת האינסופית של מעשי טבח שביצעו כלפינו. ועוד חזון למועד להבהיר כל זאת.

הרב אליהו רחמים זייני

⁶. אינני בא להתנצל בכלל! אלא רק להבהיר.